

Bàn về giải pháp hoàn thiện pháp luật phân cấp quản lý kinh tế tại Việt Nam

Trần Thị Mai Phước*

Nhận ngày 30 tháng 12 năm 2021. Chấp nhận đăng ngày 9 tháng 10 năm 2022.

Tóm tắt: Bài viết phân tích những điểm hạn chế trong hệ thống pháp luật phân cấp quản lý kinh tế trong nước và tham khảo pháp luật phân cấp ở một số quốc gia. Tác giả cho rằng, với chủ trương phân cấp, phân quyền mạnh mẽ như hiện nay thì các quy định có liên quan trong Luật Tổ chức Chính phủ và Luật Tổ chức chính quyền địa phương hiện hành còn quá “mỏng”. Bởi lẽ, một số quy định về mục tiêu, quan điểm, nguyên tắc phân cấp quản lý; hệ thống các ngành, lĩnh vực phân cấp; các chủ thể phân cấp và được phân cấp; quyền, nghĩa vụ và trách nhiệm của các chủ thể; cơ chế, phương thức thực hiện; cơ chế thanh tra, kiểm tra; chế tài xử lý vi phạm trong phân cấp quản lý kinh tế;... được xem là các khoảng trống trong hệ thống pháp luật về phân cấp quản lý kinh tế đang cần được lấp đầy. Trên cơ sở này, tác giả khuyến nghị Việt Nam cần xây dựng đạo luật phân cấp nhằm triển khai mạnh mẽ chính sách này trong tương lai.

Từ khóa: Pháp luật phân cấp quản lý kinh tế, phân cấp quản lý kinh tế, phân cấp, pháp luật về phân cấp, Luật Phân cấp.

Phân loại ngành: Luật học

Abstract: The article analyses the limitations in the legal system on the decentralization of economic management in Vietnam and consults decentralization laws in some other countries. The author deems that, given the current strong policy of decentralisation and devolution, the relevant provisions in the Law on Government Organization and the Law on Organization of Local Governments need to be supplemented because there are still gaps to be filled in a number of regulations on goals, views and principles of management decentralization; the system of branches and domains decentralized; decentralizing and decentralized entities; their rights, obligations and responsibilities; implementation mechanism and method; inspection and examination mechanisms; and sanctions for violations in the decentralisation of economic management, etc. Based on the findings, the author recommends that Vietnam develop a law on decentralization in order to strongly implement the policy in the future.

Keywords: Law on decentralization of economic management, decentralization of economic management, decentralization, law on decentralization, Law on Decentralization.

Subject classification: Jurisprudence

1. Đặt vấn đề

Ngày nay, phân cấp đã trở thành xu thế phát triển tất yếu của thời đại và mang tính quốc tế cao. Tại Việt Nam, chính sách phân cấp quản lý kinh tế được chủ trương áp dụng từ sau Đổi mới (1986), góp phần tạo nên những thành tựu kinh tế ấn tượng, được thế giới đánh giá cao. Điều này thể hiện trong nhiều nghiên cứu, điển hình là Báo cáo “Việt Nam 2035: Hướng tới Thịnh vượng, Sáng tạo, Công bằng và Dân chủ” của Ngân hàng Thế giới cùng Bộ Kế hoạch và Đầu tư Việt Nam xuất bản năm 2016.

---

* Trường Đại học Mở Thành phố Hồ Chí Minh.
Email: phuoc.ttm@ou.edu.vn

Trên tinh thần đó, Đại hội Đảng toàn quốc lần thứ XIII đã đặt mục tiêu cụ thể cho Việt Nam qua 3 mốc: i) Đến năm 2025, là nước đang phát triển, có công nghiệp theo hướng hiện đại, vượt qua mức thu nhập trung bình thấp; ii) Đến năm 2030, là nước đang phát triển, có công nghiệp hiện đại, thu nhập trung bình cao; iii) Đến năm 2045, trở thành nước phát triển, thu nhập cao. Để đạt được kỳ vọng này, tốc độ tăng trưởng kinh tế bình quân 5 năm đạt khoảng 6,5-7%/năm (trong giai đoạn 2021-2025¹) (Đảng Cộng sản Việt Nam, 2021). Thế nhưng, đại dịch Covid-19 đã đặt ra những thách thức nặng nề mà kinh tế Việt Nam đã và đang phải đối mặt. Từ chỗ tổng sản phẩm quốc nội (GDP) giảm sâu trong quý III/2021 (âm 6,2%² so với cùng kỳ năm trước), đến nay, nền kinh tế Việt Nam đã có dấu hiệu phục hồi tích cực; GDP 9 tháng năm 2023 tăng 4,24% so với cùng kỳ năm trước.

Mặc dù được bộ phận nghiên cứu kinh tế Economist Intelligent Unit thuộc Tạp chí Kinh tế của Anh (The Economist) đánh giá là quốc gia có động lực lớn nhất trên toàn thế giới, tăng 12 bậc trong bảng đo lường mức độ hấp dẫn của môi trường kinh doanh tại 82 quốc gia³, nhưng sự tăng trưởng trở lại để đạt được kỳ vọng 6,5-7%/năm là một thách thức không nhỏ, trong khi năm 2025 đang tiến đến gần. Trước áp lực này, Việt Nam cần có một sự đột phá trong chính sách phân cấp, phân quyền quản lý để không những duy trì được chỉ số phát triển kinh tế như những năm qua mà còn phải phát triển vượt trội để bù vào các chỉ số đã mất từ năm 2021 đến nay. Chính sách này nhất định thể hiện thông qua các quy định pháp luật về phân định nhiệm vụ, quyền hạn giữa các cơ quan hành chính nhà nước các cấp. Điều đó có nghĩa rằng, pháp luật về phân cấp quản lý chính là nền tảng, là sự khởi đầu để ra đời những chính sách đột phá trong quản lý kinh tế. Bên cạnh đó, một chính sách có thực hiện thành công hay không còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, trong đó yếu tố xây dựng pháp luật đóng vai trò quan trọng và mang tính tiên quyết, cần được quan tâm nghiên cứu. Vì lẽ đó, bài viết này sẽ bàn về giải pháp hoàn thiện pháp luật phân cấp quản lý kinh tế tại Việt Nam.

2. Một số kết quả và hạn chế trong công tác ban hành pháp luật phân cấp quản lý kinh tế tại Việt Nam

2.1. Một số kết quả trong công tác ban hành và thực thi pháp luật về phân cấp quản lý kinh tế trong thời gian qua

Điểm chung của nhóm văn bản pháp luật này là được sửa đổi hoặc ban hành sau Hiến pháp 2013 nên ngoài việc khắc phục những điểm bất cập trước đó, nội dung của các văn bản này hướng về việc thực thi Hiến pháp. Trong đó có chính sách phân cấp quản lý trong lĩnh vực kinh tế. Do vậy, chỉ sau một thời gian ngắn, các văn bản luật này đã sớm phát huy tác dụng.

Có thể kể đến một số luật, như: Luật Đất đai năm 2013 đã phát huy những điểm tích cực, khắc phục một số điểm yếu của Luật Đất đai năm 2003. Nội dung cũng cụ thể hơn, dễ thực hiện hơn. Do đó, đã hỗ trợ đắc lực cho chính quyền các cấp trong công tác quản lý nhà nước về đất đai thông qua các quy định tại Điều 22⁴ và những điểm mới của Luật này so với Luật Đất đai năm 2003. Về Luật Ngân sách nhà nước năm 2015, trong nhiều điểm mới quan trọng thì điểm đáng chú ý là địa phương có thêm thẩm quyền, bởi nguồn thu của ngân sách địa phương được bổ sung một số khoản so với quy định của Luật Ngân sách nhà nước năm 2002. Luật cũng quy định rõ các khoản tiền phạt, tịch

¹ Các giai đoạn tiếp theo, mặc dù Nghị quyết chưa đặt ra nhưng chúng ta cần hình dung rằng, GDP bình quân giai đoạn tiếp theo phải lớn hơn hoặc bằng với giai đoạn hiện tại.

² Theo WB, con số này là âm 6,2% nhưng theo Tổng cục Thống kê Việt Nam là âm 6,17%.

³ Xem thêm: <https://vtv.vn/xa-hoi/day-manh-phan-cap-uy-quyen-de-ho-tro-phuc-hoi-san-xuat-20230523204325301.htm>

⁴ Điều 22 nêu rõ 15 nội dung trong quản lý nhà nước về đất đai.

thu khác do các cơ quan nhà nước thuộc cấp nào thu thì ngân sách cấp đó hưởng. Đặc biệt, thuế thu nhập doanh nghiệp được chia lại cho ngân sách địa phương, thay vì chuyển 100% vào ngân sách trung ương như trước,...

2.2. Một số hạn chế trong công tác ban hành pháp luật về phân cấp quản lý kinh tế hiện nay

Mặc dù chính sách phân cấp quản lý kinh tế đã và đang được triển khai mạnh mẽ ở Việt Nam nhưng có thể nói, hệ thống pháp luật trong lĩnh vực này còn khá mờ nhạt. Có thể tạm chia pháp luật về phân cấp quản lý hiện hành thành ba nhóm, với một số nét khái quát sau: Nhóm 1 là các văn bản quy phạm pháp luật (QPPL) làm cơ sở pháp lý phân cấp quản lý, gồm: Hiến pháp năm 2013, Luật Tổ chức Chính phủ năm 2015 (LTCCP) và Luật Tổ chức chính quyền địa phương năm 2015 (LTCCQĐP)⁵; Nhóm 2 là các văn bản quy phạm pháp luật thực thi chính sách phân cấp quản lý trên các lĩnh vực, bao gồm nhiều luật và liên quan đến rất nhiều văn bản dưới luật⁶, điển hình là các văn bản: Luật Đất đai năm 2013, Luật Ngân sách nhà nước năm 2015, Luật Đầu tư công năm 2014 (sửa đổi năm 2018), Luật Quản lý nợ công năm 2017, Luật Quy hoạch năm 2017, Luật Đầu tư năm 2020, Luật Đầu tư theo phương thức đối tác công tư năm 2020; và Nhóm 3 là nhóm các văn bản mang tính kế hoạch, định hướng phân cấp quản lý trong một giai đoạn cụ thể, hiện có Nghị quyết số 04/NQ-CP ngày 10 tháng 01 năm 2022 về đẩy mạnh phân cấp, phân quyền trong quản lý nhà nước và các văn bản trao cơ chế đặc thù cho một số địa phương, như: Luật Thủ đô và các văn bản quy định một số cơ chế, chính sách đặc thù đối với Tp. Hồ Chí Minh, Hải Phòng, Thanh Hóa, Nghệ An, Đà Nẵng, Thừa Thiên Huế, Cần Thơ,...

Nghiên cứu về các nhóm văn bản này, tác giả nhận thấy có một số điểm hạn chế sau:

2.2.1. Các quy phạm pháp luật làm cơ sở pháp lý cho phân cấp quản lý kinh tế còn quá “mỏng”

Điều 52 Hiến pháp năm 2013 quy định: “Nhà nước xây dựng và hoàn thiện thể chế kinh tế, điều tiết nền kinh tế trên cơ sở tôn trọng các quy luật thị trường; thực hiện phân công, phân cấp, phân quyền trong quản lý nhà nước; thúc đẩy liên kết kinh tế vùng, bảo đảm tính thống nhất của nền kinh tế quốc dân”. Không phải ngẫu nhiên mà Hiến pháp đề cập đến vấn đề phân cấp quản lý ngay trong Chương Chế độ kinh tế và ngay trong điều luật quy định về quản lý nền kinh tế quốc dân. Chính điều này cho thấy sự phân cấp quản lý đáng được quan tâm ở đây là phân cấp quản lý nhà nước trong lĩnh vực kinh tế, hay nói ngắn gọn là “phân cấp quản lý kinh tế”.

Cụ thể hóa quy định này, LTCCP và LTCCQĐP chỉ có 6 điều luật làm nền tảng cho phân cấp, phân quyền. Trong đó, LTCCP có các quy định về phân cấp từ trung ương đến chính quyền cấp tỉnh chủ yếu liên quan đến nguyên tắc tổ chức và hoạt động của Chính phủ (Điều 5), thẩm quyền của Chính phủ đối với chính quyền địa phương (Điều 25), nhiệm vụ và quyền hạn của Thủ tướng Chính phủ (Điều 28); còn trong LTCCQĐP thì liên quan đến việc Phân định thẩm quyền của chính quyền địa phương (Điều 11), Phân quyền cho chính quyền địa phương (Điều 12) và Phân cấp cho chính quyền địa phương (Điều 13).

Với chủ trương phân cấp, phân quyền quyết liệt như hiện nay thì một số điều luật quy định về phân cấp như trong hai văn bản luật này rõ ràng là chưa đủ. Bởi lẽ, một số quy định cần được bổ sung, như: mục tiêu, quan điểm, nguyên tắc phân cấp quản lý; hệ thống các ngành, lĩnh vực phân cấp; các chủ thể phân cấp và được phân cấp; quyền, nghĩa vụ và trách nhiệm của các chủ thể; cơ chế, phương thức thực hiện; cơ chế thanh tra, kiểm tra; chế tài xử lý...

⁵ Hai Luật này đã được sửa đổi, bổ sung năm 2019.

⁶ Có ít nhất là 1.499 văn bản QPPL liên quan đến phân công, phân cấp, phân quyền, ủy quyền trong quản lý nhà nước về kinh tế. Theo Báo cáo của Bộ trưởng Bộ tư pháp Lê Thành Long tại kỳ họp thứ X, Quốc hội khóa 14.

Điều đó có nghĩa là để có được khung pháp lý đồng bộ, thống nhất và đầy đủ về phân cấp, phân quyền thì các nhà làm luật không chỉ dừng lại ở nguyên tắc mà còn phải bổ sung khá nhiều nội dung mới có thể đưa chính sách này vào thực tiễn. Nói về pháp luật phân cấp nói chung và phân cấp quản lý kinh tế nói riêng hiện nay, có lẽ “đây chính là “lỗ hổng” lớn nhất cần phải được lấp đầy” (Nguyễn Đăng Thành, 2018).

2.2.2. Các quy định về phân cấp thẩm quyền quản lý kinh tế chưa được quy định thống nhất

Bên cạnh những thành tựu đạt được, nhóm vấn đề thứ 2 cũng tồn tại sự chòng chẹo, mâu thuẫn, bất cập hoặc không phù hợp với thực tiễn. Bằng chứng là nội dung Báo cáo số 442/BC-CP ngày 01/10/2020 của Chính phủ gửi Quốc hội về kết quả rà soát văn bản quy phạm pháp luật thuộc các lĩnh vực quản lý nhà nước. Theo Báo cáo này, có 8.779 văn bản được rà soát. Kết quả thể hiện rõ thông qua 11 Phụ lục đính kèm Báo cáo, tổng hợp những quy định mâu thuẫn, chòng chẹo, bất cập, không phù hợp thực tiễn trong một số lĩnh vực pháp luật. Trong đó, Phụ lục X dành riêng cho văn bản quy phạm pháp luật về phân công, phân cấp, phân quyền trong quản lý nhà nước về kinh tế có quy định mâu thuẫn, chòng chẹo, bất cập, không phù hợp thực tiễn. Đây là kết quả rà soát “1.499 văn bản quy phạm pháp luật liên quan đến phân công, phân cấp, phân quyền, ủy quyền trong quản lý nhà nước về kinh tế (tập trung vào các lĩnh vực: ngân sách nhà nước, quản lý tài chính; ngân hàng, tiền tệ; xây dựng, công thương; nông nghiệp, phát triển nông thôn; đất đai; giao thông vận tải);...” (Lê Thành Long, 2020).

Một số ví dụ điển hình cho thấy, quy định thẩm quyền quyết định, phê duyệt kế hoạch sử dụng đất trong LCQĐP và Luật Đất đai chưa thống nhất⁷. Quy định về phân công, phân cấp thẩm quyền định giá hàng hóa, dịch vụ giữa Luật Giá năm 2012 và nhiều luật chuyên ngành khác (như: Luật Hàng không dân dụng Việt Nam năm 2014, Bộ luật Hàng hải năm 2015, Luật Lâm nghiệp năm 2017) cũng mâu thuẫn nhau⁸:

Nội dung nêu trên trong Báo cáo số 442/BC-CP là minh chứng cho thấy khi có các quy định mâu thuẫn, chòng chẹo nhau thì các cơ quan, tổ chức, cá nhân có thể hiểu theo cách thuận cho mình hoặc theo bất cứ cách nào đứng trên lập trường của mình. Đây là điều không nên tồn tại trong một nhà nước pháp quyền mà Việt Nam đang xây dựng.

Việc nhiều luật quy định mâu thuẫn nhau về cùng một vấn đề cho thấy đã đến lúc chúng ta nên khu trú các quy định về thẩm quyền phân cấp quản lý lại với nhau, tránh trường hợp rai rác như lâu nay, rất khó kiểm soát.

3. Tham chiếu pháp luật phân cấp ở một số quốc gia

Nhìn sang pháp luật của một số quốc gia (Bảng 1), chúng ta thấy hệ thống pháp luật phân cấp của Việt Nam chưa đủ dày, chưa đủ các quy định mang tính nền tảng như một đạo luật riêng hoặc ít ra cũng là một chương riêng trong các văn bản tổ chức và hoạt động của Chính phủ hay của chính quyền địa phương. Trong khi đó, phân cấp quản lý đã được luật hóa và phát huy hiệu quả ở nhiều quốc gia trên thế giới.

⁷ Luật Sửa đổi, bổ sung một số điều của 37 luật có liên quan đến quy hoạch đã không sửa đổi Điều 13 và Điều 21 nhưng lại sửa đổi Điều 45 Luật Đất đai. Theo đó, thẩm quyền quyết định, phê duyệt kế hoạch sử dụng đất cấp tỉnh của Chính phủ sửa thành của Thủ tướng Chính phủ. Chính việc sửa đổi này đã làm cho quy định của Luật Đất đai trở nên mâu thuẫn với Luật TCCQĐP; thậm chí ngay trong Luật này, các Điều 13, 21 và 45 cũng mâu thuẫn, chòng chẹo nhau.

⁸ Mặc dù theo khoản 3 Điều 156 Luật Ban hành văn bản QPPL năm 2015 (sửa đổi năm 2020) “Trong trường hợp các văn bản QPPL do cùng một cơ quan ban hành có quy định khác nhau về cùng một vấn đề thì áp dụng quy định của văn bản QPPL ban hành sau” thì các Luật được ban hành sau (nêu trên) có hiệu lực áp dụng. Thế nhưng, xét dưới góc độ phân cấp, phân quyền thì cách quy định như Luật Giá trở nên ưu việt hơn, do Chính phủ là cơ quan trực tiếp ban hành văn bản thúc đẩy phân cấp nên thực hiện việc phân cấp đến các bộ, ngành sẽ hợp lý hơn. Hơn nữa, chính Chính phủ cũng đã không vận dụng khoản 3 Điều 156 Luật Ban hành văn bản QPPL năm 2015 để hiểu rằng, vấn đề này được áp dụng theo Bộ luật Hàng hải và Luật Hàng không dân dụng. Vì thế, điểm mâu thuẫn này mới được Chính phủ đưa vào Báo cáo số 442/BC-CP trình Quốc hội.

Bảng 1: Thông kê pháp luật phân cấp của một số quốc gia trên thế giới

Tên nước	Tên đạo luật tiếng Việt	Tên đạo luật tiếng Anh
Pháp	Luật phân quyền năm 1982	Decentralization Law 1982
Bỉ	Bộ luật Dân chủ và phân cấp địa phương vùng Walloon	Code of Democracy and Local Decentralization in Walloon region
Nhật Bản	- Luật Thúc đẩy phân cấp năm 1995 - Kế hoạch Thúc đẩy phân cấp 1998 - Luật Phân cấp năm 1999 - Luật Thúc đẩy cải cách phi tập trung năm 2006	- Law for the Promotion of decentralization 1995 - Decentralization Promotion Plan 1998 - Decentralization Law of 1999 - Law on Promoting Decentralized Reform 2006
Thái Lan	Đạo luật xác định kế hoạch và trình tự phân cấp năm 1999	The 1999 Act Determining Planning and Staging of Decentralization
Philippines	- Đạo luật phân cấp năm 1967 - Luật Quyền tự chủ địa phương năm 1983 - Bộ luật Chính quyền địa phương năm 1991	- Decentralization Act of 1967 - Local Autonomy Law 1983; - Local Government Code of 1991
Indonesia	Luật phân cấp năm 1999 (sửa đổi năm 2004 và 2008)	Decentralization Law 1999 (edited 2004, 2008)
Iran	Luật phân cấp năm 1994	Decentralization Law 1994
Lebanon	Luật phân quyền 166/2012	Decentralization Law 166/2012

Nguồn: Tác giả tổng hợp từ dữ liệu của Alex Brillantes JR (2004) và nhiều tài liệu khác.

So với Việt Nam (chủ trương phân cấp quản lý kinh tế bắt đầu từ sau Đổi mới), hầu hết các quốc gia nêu trên đều có lịch sử phân cấp sớm hơn. Trong đó, chủ trương này ra đời và được đẩy mạnh ở Hàn Quốc ngay từ thập niên 40-90 của thế kỷ XX, ở Indonesia từ năm 1945, ở Philippines từ năm 1960, Thái Lan từ 1967, còn Nhật Bản tuy muộn hơn (1990) nhưng mô hình phân cấp từ dưới lên tương tự như của Cộng hòa Liên bang Đức cũng đã mang lại cho quốc gia này những thành công nhất định.

4. Một số kiến nghị hoàn thiện pháp luật về phân cấp quản lý kinh tế tại Việt Nam

Như đã phân tích ở trên, chủ trương dù mạnh mẽ nhưng các văn bản làm nền tảng cho phân cấp, phân quyền nói chung và trong lĩnh vực kinh tế nói riêng còn mỏng; hệ thống văn bản quy định về thẩm quyền quản lý kinh tế hiện còn tản mạn, mâu thuẫn, chông chéo. Điều đó cho thấy nhu cầu bức thiết trong việc hoàn thiện pháp luật về phân cấp quản lý kinh tế ở Việt Nam.

Với những quy phạm nền tảng về phân cấp cần được bổ sung, những quy phạm quy định về thẩm quyền cần được khu trú lại, tác giả nghĩ rằng, đã đến lúc các nhà làm luật cần phải nhìn nhận và đánh giá lại hệ thống pháp luật phân cấp quản lý kinh tế để có những quyết định đột phá trong việc hoàn thiện hệ thống pháp luật này. Theo đó, chúng ta nên xây dựng cơ sở pháp lý nền tảng cho phân cấp, phân quyền như một số quốc gia trên thế giới. Sự ra đời của một đạo luật phân cấp là rất cần thiết trong trường hợp này.

Triển khai thi hành Luật Phân cấp, các văn bản luật về quản lý kinh tế, như: Luật Đất đai, Luật Ngân sách nhà nước, Luật Đầu tư, Luật Đầu tư công, Luật Quản lý nợ công, Luật Quy hoạch, Luật Giá,...

cần được ban hành đồng bộ và thống nhất hơn, tránh được những mâu thuẫn chồng chéo không đáng có như hiện nay. Bên cạnh đó, tùy vào từng giai đoạn khác nhau mà Chính phủ ban hành các nghị quyết thúc đẩy phân cấp theo từng giai đoạn cụ thể, nêu rõ giai đoạn phân cấp, các nhiệm vụ, giải pháp chủ yếu, các nội dung chỉ đạo tổ chức thực hiện đến các cơ quan, tổ chức thực hiện. Chẳng hạn, trong giai đoạn đất nước bị ảnh hưởng bởi đại dịch Covid-19 như thời gian qua, Chính phủ cần ban hành một văn bản mang tính kế hoạch phân cấp quản lý tương tự như Nghị quyết số 04/NQ-CP đề trên cơ sở đó, mục tiêu kép (vừa chống dịch, vừa phát triển kinh tế) có lộ trình rõ ràng và đạt được hiệu quả cao hơn.

5. Kết luận

Pháp luật về phân cấp quản lý ở Việt Nam tuy được hiến định như nhiều quốc gia trên thế giới nhưng hệ thống quy phạm pháp luật mang tính luật định còn quá “khiêm tốn”. Hiện nay, Chính phủ đang rất chú trọng đến công tác rà soát, phát hiện, phân loại và sửa đổi, bổ sung các QPPL đang chồng chéo, mâu thuẫn, không phù hợp với thực tiễn. Điều này được thể hiện trong Báo cáo số 442/BC-CP ngày 01/10/2020. Hoạt động này đang được các Bộ, ngành tham gia và kỳ vọng sẽ đem lại hiệu quả cao trong việc hoàn thiện hệ thống pháp luật thời gian tới.

Tuy nhiên, khi nghiên cứu về pháp luật phân cấp quản lý ở Việt Nam, tác giả cho rằng, hoạt động mà Chính phủ và các Bộ, ngành đã và đang rất quan tâm hiện nay chỉ là hoạt động giải quyết phần ngọn của vấn đề. Nếu muốn hoàn thiện hệ thống pháp luật này thì cần phải tiến hành một chuỗi hoạt động nhằm vào phần gốc mới mong có được một hệ thống pháp luật thống nhất và đồng bộ, như đã đề xuất ở trên. Riêng về đạo luật phân cấp, Việt Nam nên xây dựng văn bản pháp luật này như một số quốc gia trên thế giới. Thiết nghĩ, trên nền tảng của Luật Phân cấp, những kế hoạch, chỉ đạo phân cấp của Chính phủ, Thủ tướng Chính phủ sẽ được ban hành đơn giản và linh hoạt hơn, phù hợp và ứng phó nhanh trong từng giai đoạn phát triển của đất nước. Đặc biệt, trong tình hình hiện nay, khi Việt Nam đang nỗ lực phục hồi kinh tế sau đại dịch Covid-19 thì pháp luật về phân cấp, phân quyền cần được chú trọng và nâng tầm hơn bao giờ hết. Sự đột phá trong xây dựng pháp luật về phân cấp quản lý kinh tế sẽ là tiền đề quan trọng để các cấp thẩm quyền có những động thái tích cực về quản lý kinh tế trong bối cảnh hiện nay. Hy vọng những thay đổi trong hệ thống pháp luật phân cấp quản lý sẽ góp phần cải thiện đáng kể chỉ số phát triển kinh tế Việt Nam trong tương lai.

Tài liệu tham khảo

- Alex Brillantes JR. (2004). Decentralization imperatives: Lessons from some Asian countries. *Journal of International Cooperation Studies*. 12 (1), 33-55.
- Đảng Cộng sản Việt Nam. (2021). *Văn kiện Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ XIII*. Nxb. Chính trị quốc gia Sự thật.
- Lê Thành Long. (2020). *Báo cáo tại kỳ họp thứ X*. Quốc hội khóa 14.
- Nguyễn Sĩ Dũng. (2019). *Nên chọn phân quyền hay phân cấp?* <https://nhandan.com.vn/doi-song-xa-hoi-hangthang/nen-chon-phan-quyen-hay-phan-cap-370152/>
- Nguyễn Đăng Thành. (2018). *Đánh giá chính sách phân cấp, phân quyền hành chính nhà nước*. <https://www.tapchiconsan.org.vn/web/guest/nguyen-cu/-/2018/53482/danh-gia-chinh-sach-phan-cap%2C-phan-quyen-hanh-chinh-nha-nuoc-o-viet-nam-hien-nay.aspx>
- Quốc hội. (2013). *Hiến pháp năm 2013*.
- Stacey White. (2011). *Government decentralization in the 21st century*. A report of the CSIS program on crisis, conflicts, and cooperation. Washington, DC: Centre for Strategic and International Studies. 416-424.
- Vân Chi. (2021). *WB hạ dự báo tăng trưởng kinh tế Việt Nam năm 2021 xuống 2-2,5%*. <https://baoquocte.vn/wb-ha-du-bao-tang-truong-kinh-te-viet-nam-nam-2021-xuong-2-25-161598.html>
- World Bank and Vietnam's Ministry of Planning and Investment. (2016). *Vietnam 2035: Towards Prosperity, Creativity, Equity and Democracy*. Washington, DC: World Bank. Doi:10.1596/978-1-4648-0824-1, License: Creative Commons Attribution CC BY 3.0 IGO (Bản dịch tiếng Việt).